

DOBLE

El març del 2020, fa pràcticament un any, vam inaugurar, en aquesta mateixa sala, una exposició en què em va interessar relacionar una sèrie de quadres amb motius naturals amb el Modernisme d'aquest bell edifici. L'exposició va estar oberta uns tres dies i es va tancar a causa de la pandèmia.

Agraeixo a l'Ajuntament del Masnou que m'hagi donat aquesta oportunitat per, així, treure'ns l'espina que ens va deixar aquella cloenda sobtada.

En proposar-me exposar de nou en aquesta sala, al cap d'un any, en què han ocorregut tantes coses tràgiques i tants canvis en les nostres vides, em reafirmo en la idea que em va portar a seleccionar aquella sèrie de quadres: l'amor per la Natura i la necessitat de defensar-la. És curiós que, al cap i a la fi, hagi estat la destrucció d'ecosistemes naturals i la seva diversitat la que hagi provocat indirectament la catàstrofe que estem vivint. Quant a la meua feina, precisament durant els mesos del primer confinament, havia deixat el medi urbà per instal·lar-me en un poble petit enganxat a la Serra de Tramuntana mallorquina. Ja al mes de març de 2020, vaig sentir la necessitat imperiosa de passar un temps més prolongat a prop de la Natura, deixar enrere fums i presses estèrils. Després d'uns mesos de descompressió i de decidir que davant el cop tan dur de les primeres envestides del virus havia de posar-me a fer el que sempre he fet, que és pintar, em vaig imposar una petita rutina de treball.

Els quadres que aquí presento estan pintats la primavera passada, durant el primer confinament. Sense altres temes més que els que tenia a l'abast de la mà, flors i plantes, no va haver-hi dubtes a l'hora de plantejar-me la feina. El que sí que és una cosa nova per a mi en aquesta nova etapa és l'exercici formal que he realitzat: consisteix a pintar dos cops el mateix motiu amb petites variacions. Em passa de vegades que em pregunto què passaria si tornés a repetir un quadre. L'interval temporal, la fugida d'allò categòric, el canvi, en definitiva, em sembla un camp d'experimentació interessant i font de preguntes: Són parelles? Duets? Desdoblaments? O, simplement, variacions? Quines correspondències es produeixen entre ells?

La pintura, per a mi, sempre han estat preguntes, i en aquesta ocasió se'm presenten en forma de petites plantes silvestres, roses, geranis o branques d'ametller en flor.

I com a complement a aquestes obres, he volgut introduir unes ceràmiques, una tècnica en què he estat treballant aquests últims anys, decorades també amb motius vegetals, connectant així amb una característica del Modernisme que em fascina: la convivència de disciplines distintes que es relacionen i fan que aquesta explosió natural arribi a través de tots els sentits.

Leticia Feduchi

Leticia Feduchi, 1961. Viu i treballa a Barcelona.

Formada a l'escola EINA de Barcelona, on va tenir com a mestres Albert Ràfols-Casamada, Francesc Artigau i Xavier Serra de Rivera, va fer diversos cursos de dibuix i pintura a Madrid (curs amb Antonio López) i Florència.

El 1984 va fer la seva primera exposició i des d'aleshores ha exposat regularment a Barcelona (Artur Ramon, Galería Ignacio de Lassaletta i, actualment, a la Sala Parés), Madrid (a Juan Gris) i Mallorca principalment.

Retratista, ha fet diversos encàrrecs oficials (dos premis Cervantes: Álvaro Mutis i Eduardo Mendoza) i particulars.

Té obra en diverses col·leccions, com el Museu Can Framis - Fundació Vila Casas a Barcelona, la Col·lecció Banc de Sabadell o la Fundación Blas de Otero a Orozco.